

Epistola a doua a lui Petru

Introducere

Epistola a doua a lui Petru se adresează – ca și prima sa epistolă – credincioșilor care descindeau din poporul iudeu. El le trezește din nou mintea (2 Petru 3.1), ca să-i ducă mai departe în învățătură. Cu toate acestea cercul destinatarilor este lărgit, așa cum rezultă din alocuțiunea acestei epistole (2 Petru 1.1). Călăuzit prin Duhul profetic, apostolul inițiază pe toți credincioșii epocii creștine în cunoașterea căilor lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu le are cu o lume care se maturizează pentru judecată.

Ambele epistole prezintă principiile morale neschimbabile, care definesc umblarea credincioșilor în toate relațiile lor. Stilul plin de putere și modul de exprimare solemn ar putea să surprindă pe cititorul celei de-a doua epistolă, dar ambele sunt caracteristice scrierilor inspirate. Adevărul se confirmă singur prin exemple preluate din întreaga Scriptură.

În primul capitol (2 Petru 1), apostolul îndeamnă pe credincioși la evlavie. În mijlocul decăderii rapide a creștinătății, cei credincioși se întăresc printr-o viață de părtășie cu Dumnezeu. Această viață trăită cu evlavie le permite să scape de stricăciune. Ea este încununată cu intrare din belșug în împărăția gloriei Domnului nostru Isus Hristos.

Capitolul al doilea (2 Petru 2) atenționează cu privire la învățătorii falși, care vor apărea deodată pe parcursul epocii creștine. Ei încearcă prin învățături distrugătoare să introducă în mijlocul creștinilor atât nedreptatea cât și asemănarea cu lumea. Ei vor avea parte de o judecată îngrozitoare.

Capitolul al treilea (2 Petru 3) ne transpune în ultimele zile ale creștinismului. Cei necredincioși și batjocoritorii se vor organiza în acel timp într-un materialism păcătos. Ei vor respinge perspectiva unei judecăți care va veni. Însă această judecată va avea loc în chip neînduplecat la venirea Domnului, ca să introducă ziua veșnică a lui Dumnezeu, ziua dreptății Sale și a gloriei Sale.

Capitolul 1: o viață trăită în evlavie

Primul capitol ne arată viața credinciosului trăită în evlavie și în așteptarea gloriei.

1. Credința creștină: versetele 1 și 2

Ca și ceilalți apostoli, Petru se prezintă în chip smerit ca rob al lui Isus Hristos. El se așează pe treapta acelorora cărora se adresează. El le amintește ceea ce au ei *comun*: aceeași credință de preț. Această credință creștină cuprinde totalitatea revelațiilor și binecuvântărilor, pe care Dumnezeu le-a păstrat pentru poporul Său actual. Dacă ei aparțineau acum unui popor nou (1

Petru 2.9), totuși credincioșii dintre iudei nu pierdeau nimic din făgăduințele lor mari și prețioase date de Dumnezeu (versetul 4). Ei erau uniți cu credincioșii dintre națiuni, care odinioară erau departe (Efeseni 2.13), dar pe care Dumnezeu potrivit cu dreptatea și credinșia Sa i-a adus aproape (Isaia 45.11,12; 49.6). Prin Domnul Isus ei toți au ajuns la cunoașterea Dumnezeului harului și al păcii (versetul 2). Toți au primit o comoară comună – ca preț pentru credința lor.

2. Chemarea creștină: versetele 3 și 4

Aceste două versete ne amintesc că Dumnezeu este Acela care dă. El dă toate, și anume într-un așa fel, că credinciosul este scos afară din „revărsarea de desfrâu” (1 Petru 4.4), ca să fie pus în prezența gloriei divine. Dumnezeu nu mai impune acum niciunui om nici o regulă de viață, ci prin Duhul Sfânt El dăruiește puterea de viață, care este caracterizată printr-o umblare în credinșie (2 Timotei 1.7). Prin „cunoașterea adevărată” a ceea ce este El, El dă naștere în inimă la sentimente intime de evlavie. El prezintă credinșei credinciosului o glorie nevăzută, pe care omul natural nu o poate ajunge (Romani 3.23), dar pe care credinciosul o privește în caracterul ales al Persoanei lui Hristos (2 Corinteni 4.6)¹. Avraam și Pavel au fost luminați de aceasta în ziua chemării lor (Faptele Apostolilor 7.2; 26.13), și orice om poate astăzi avea parte de o astfel de chemare (1 Tesaloniceni 2.12).

Cu această glorie divină și cu această virtute (sau: caracter ales) sunt legate făgăduințe, care depășesc în mărime și valoare pe acelea care au fost făcute lui Israel. Duhul Sfânt făgăduit a venit, relația vie a acestor credincioși cu Dumnezeu a devenit realitate (2 Timotei 1.1; Tit 1.2; 2 Corinteni 7.1), moștenirea veșnică făgăduită (Evrei 9.15) era păstrată pentru ei în cer (1 Petru 1.4). Domnul era așteptat să vină potrivit cu făgăduința Lui, ca să-i introducă într-o creație nouă (2 Petru 3.4,9,13). Deci Dumnezeu a oferit acestor credincioși prin aceste făgăduințe de binecuvântare o prezentare a gloriei. El i-a lăsat să aibă parte din punct de vedere moral la natura Sa divină.

Acesta este privilegiul incomensurabil al omului, care a fost născut din Dumnezeu (1 Ioan 3.9). Chemarea lui cerească îl introduce într-un domeniu minunat și îi permite să fugă de stricăciunea îngrozitoare, care a pătruns în lume. Pofa îi ademenește pe oameni la păcat și îi duce la moarte (Iacov 1.14,15). Credinciosul a fost scos prin har din „veacul rău de acum” (Galateni 1.4).

3. Virtuțile creștine: versetele 5-7

Deci credinciosul fidel își însușește prin credinșă făgăduințele divine. Cu râvnă adaugă la credinșă o serie de însușiri, care se dezvoltă spiritual în el, ca să-l consolideze în cunoașterea Domnului Isus (versetul 8):

- Virtutea, care se adaugă credinșei, îi dă o energie deosebită, ca să fugă de pofte, să se despartă de rău și să caute „cele de sus” (Coloseni 3.1). Moise a arătat

¹ Versetul 3: textual „prin propria glorie și virtute”.

această tărie de caracter: el a refuzat, a ales, a socotit, a privit – el a rămas statornic în credință (Evrei 11.24-27). Apostolul Pavel „s-a întins spre cele dinainte” (Filipeni 3.13). Lui Lot i-a lipsit această energie morală și credința lui a slăbit în mod trist.

- Cunoașterea luminează statornicia credinciosului. Dumnezeu Se revelează în Cuvântul Său și dă celui credincios înțelepciune și înțelegere, ca să meargă pe drumul său și să se păzească de numeroase rătăcirii.
- Înfrânarea înseamnă control asupra ta însuși. Această stăpânire de sine permite credinciosului să evite orice exces în acțiunile sale, în cuvintele sale și în manifestările caracterului său. Această prudență Îl onorează pe Dumnezeu.
- Răbdarea (sau rămânerea consecvent, indulgența) se adaugă la înfrânare, ca să facă credința creștinului să strălucească. Domnul este îndelung-răbdător (2 Petru 3.9,15) față de toți, precum și față de noi. El ne învață răbdarea prin încercare (Iacov 1.3; 5.7-11), pentru ca noi la rândul nostru s-o arătăm în afară. Iov a fost răbdător, așa cum ne spune Scriptura. Lui Moise i-a lipsit într-o singură zi răbdarea, și din cauza aceasta nu a avut voie să intre în țară.
- Evlavia (cucernicia, frica de Dumnezeu) face posibilă aplicarea în practică a virtuților anterioare. Ea constă în întreținerea de relații strânse și permanente cu Dumnezeu, în deplină încredere. Creștinul, care se îndepărtează de Domnul, poate păstra o aparență exterioară de evlavie, dar el nu primește nici o putere din aceasta (2 Timotei 3.5). Împăratul Solomon, care mult timp a fost temător de Dumnezeu, înțelept și credincios, a ruinat sfârșitul vieții lui prin lipsa de temere de Dumnezeu.
- Dragostea frățească, care este adăugată la dragoste, a fost deja subiectul unui îndemn insistent al apostolului în prima lui epistolă (1 Petru 1.22). Unită cu evlavia, dragostea frățească revelează viața divină a credinciosului (1 Ioan 5.1-3).
- Dragostea conferă acestei dragoste frățești un izvor adânc, care vine din Dumnezeu Însuși. Ea este veriga care dă toată rezistența acestui lanț de virtuți creștine (Coloseni 3.12-14).

4. Speranța creștină: versetele 8-11

Deci dacă aceste însușiri sunt din belșug în credincios, atunci ele sunt dovada că el cunoaște bine pe Domnul și dorește să-L onoreze. El nu este nici leneș (inactiv) nici neroditor (fără rod). Cunoașterea deplină a Domnului (versetele 2,3,8) este baza pentru o umblare demnă a lui pe drumul luminii.

Creștinul, care își îndepărtează privirea de la Hristos, devine orb: el nu mai vede pe Cel nevăzut. Privirile lui se îndreaptă spre ceea ce este aproape de el, el devine biruit de îngrijorare și amărăciune. El poate fi cuprins din nou de stricăciunea care este în lume (versetul 4), se poate reîntoarce la păcatele care le-a făcut odinioară și poate uita valoarea sângelui lui Hristos, care curăță de toate păcatele. Înțelegem solicitarea apostolului, care ne atenționează cu privire la un astfel de eșec. Credinciosul trebuie să păstreze ochiul curat

(simplu), îndreptat spre Hristos. Atunci trupul lui va fi umplut de lumină (Matei 6.22,23). El se întărește în mărimea chemării lui (versetul 3) și predestinării lui (1 Petru 1.2). El trăiește în bogăția lucrurilor făgăduite de Dumnezeu lui. El va fi păzit prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu până în ziua gloriei (1 Petru 1.5; Iuda 24). El vede în depărtare porțile veșnice, care curând se vor ridica la intrarea Împăratului; el însuși va intra în această Împărăție de nezguduit (Psalm 24.7-10; Evrei 12.28).

5. Aducerea aminte de adevăruri cunoscute: versetele 12-15

Apostolul Petru tocmai a amintit adevăruri, care trebuie nu numai cunoscute, ci prin credință trebuie să fie primite și trăite, pentru ca ele să nu ajungă să fie uitate (versetele 12,13,15; 2 Petru 3.1). În aceste două epistole mereu se face solicitarea să te lași trezit și să veghezi. În noaptea morală, care ne înconjoară, totul este potrivit pentru a ne adormi. Lipsa de veghere și uitarea realității minunate cu privire la Domnul nostru oferă ocazii la cădere. Petru se simte constrâns să atenționeze pe acești credincioși împrăștiați în lume, pentru ca adevărul lui Dumnezeu să fie păstrat cu tărie de la o generație la alta (versetul 15).

Petru știe, că el este scurt înainte de a depune cortul său, „de a se muta”. Cortul, trupul actual al credinciosului, este o locuință temporală. Domnul Isus Însuși a trebuit să facă pentru noi experiența acestei stări omenești: „Și Cuvântul S-a făcut carne și a locuit [Și-a ridicat cort] printre noi” (Ioan 1.14). Apostolul Pavel vorbește despre trupul nostru ca despre o casă pământească, care este numai un cort. El va fi curând înlocuit prin casa veșnică din cer (2 Corinteni 5.1). Înainte ca Isus să părăsească pe ai Săi, El a arătat ucenicului Său (versetul 14), că el, când „va fi bătrân”, va părăsi pământul acesta ca martir (Ioan 21.18,19). Petru știe, că momentul acesta a venit. Despărțirea lui în această scrisoare este impresionantă.

6. Gloria plină de măreție: versetele 16-18

Scena transfigurării lui Isus a rămas neuitată de Petru, așa cum a rămas scara din Betel pentru Iacov (Geneza 28) și cerul al treilea pentru apostolul Pavel (2 Corinteni 12). Aceste viziuni au fost pentru ei un sprijin puternic pe parcursul întregii lor vieți. Cu această ocazie Petru înfierează basmele rezultate din imaginația omului, care slujesc la sprijinirea unei învățături religioase sucite. Și apostolul Pavel ne atenționează cu privire la produsele fanteziei, care abat sufletele de la adevăr (1 Timotei 1.4; 2 Timotei 4.4). Religiile omenești sunt caracterizate de aceste rătăcirii.

Trei ucenici au avut privilegiul deosebit să vadă pe Domnul în strălucirea gloriei Lui viitoare. Ei au fost **martori oculari** ai tainei de nepătruns a gloriei Sale. Domnul le-a poruncit, să nu vorbească nimănui despre aceasta înainte de învierea Sa (Matei 17.9), căci Împărăția în glorie, despre care ei au primit o oarecare impresie, putea fi instaurată abia pe baza morții și învierii Sale. Pentru Petru a venit acum momentul, în care el revelează credincioșilor această viziune minunată, înainte ca el să părăsească lumea aceasta.

Deci această scenă ne conduce la ziua în care Împărăția Domnului nostru va fi introdusă în putere și glorie (versetul 16; Marcu 9.1). Ea își pune pecetea ei pe aceste două epistole. Dacă

evangheliștii amintesc că ea a avut loc pe un munte înalt – un simbol al domniei Domnului în timpul Împărăției de o mie de ani – Petru vorbește aici despre „muntele sfânt” (versetul 18). În viitor acest munte al lui Dumnezeu va fi „Sion” (Psalm 2.6; 48.1,11). Apostolul se referă la mărimea minunată a Fiului lui Dumnezeu la venirea Sa în putere, când va instaura Împărăția Sa veșnică. El nu mai amintește – așa cum fac evangheliștii – prezența lui Moise și Ilie. Glasul din cer a trezit amintirea, că Tatăl S-a revelat acum în Fiul și că de acum înainte ar trebui să se asculte de *El* (Matei 17.5).

Apostolul ne așează acum pe o treaptă înaltă. El ne conduce direct în nor, simbolul prezenței și favorii lui Dumnezeu, care este numită de apostol „gloria minunată”. Deci glasul Tatălui este auzit direct. El Se adresează aici direct lui Isus, care primește de la Tatăl onoare și glorie. În această exclamație recunoaștem cununa care împodobeste acum fruntea Domnului nostru (Evrei 2.9), dar Petru vorbește despre o glorie personală mai intimă. Fiul lui Dumnezeu este Fiul dragostei Tatălui. Această dragoste veșnică (Ioan 3.35; 5.20) s-a confirmat atunci când Tatăl a găsit o satisfacție desăvârșită și o bună-plăcere nespus de mare în Persoana Preaiubitului Său, așa cum Acesta a umblat pe pământ începând de la naștere și până la moartea Sa pe cruce. Această bună-plăcere, pe care Dumnezeu a găsit-o în *El*, dorește *El* s-o împartă cu noi astăzi.

7. Cuvântul profetic: versetele 19-21

Glasul, care a venit din cer (versetul 18) și a fost auzit de apostoli, a confirmat cuvântul profetic și l-a fortificat. Întreaga profecție este o lampă, al cărei fascicul de lumină cade asupra unei Persoane minunate: Isus Hristos. Această lumină profetică luminează chiar și un loc obscur, o lume întunecată:

- Ea ne dezvăluie permanent răul care ne înconjoară și capcanele felurite, pe care noi trebuie să le evităm.
- Ea oferă iluminarea necesară, ca să înțelegem evenimentele de pe pământ.
- Ea revelează judecata care va veni asupra lumii, dar și triumful definitiv a tot ce este din Dumnezeu.

Profeția străbate întreaga Scriptură, de la Geneza și până la Apocalipsa. Ea ne ține veghetori, ea luminează așa cum un far luminează marginile țărmlui la care vom ajunge. Ea atrage inima într-acolo, unde va începe ziua. Pentru credincios întunericul dispare și lumina adevărată strălucește deja (1 Ioan 2.8). Profeția conduce spre ziua lui Hristos (versetul 19), spre ziua gloriei Sale împărătești. Ea strălucește acum în negura pământului judecat la piere, dar Soarele dreptății va lumina un pământ curățit și înnoit (Maleahi 4.2).

Cu toate acestea o altă lumină luminează pe cer: Luceafărul de dimineață (versetul 19). El atrage spre sine privirea aceluia care veghează noaptea. Strălucirea lui crește la revărsatul zorilor. Acest Luceafăr de dimineață strălucitor (Apocalipsa 22.16) – Isus Însuși – răsare în inima credinciosului, ca să-l lumineze; *El* va fi plata biruitorului (Apocalipsa 2.28). În aceste trei locuri, unde este amintit Luceafărul de dimineață, luminează și lampa profetică. Această

lumină conduce la gloria împărătească a lui Hristos. Ea exersează conștiința credinciosului, pentru ca el să nu aibă nici o părtaşie cu întunericul lumii de astăzi. Luceafărul de dimineață este pentru inimă, căci El simbolizează așteptarea celor credincioși: Domnul Isus vine, pentru a strânge pe ai Săi în jurul Său înainte de revărsatul zorilor.

Apostolul revine la profeție (versetul 20), ca să atenționeze cu privire la înclinarea înșelătoare a duhului omului. Niciunul din pasaje profetice nu poate fi interpretat prin sine însuși. Fiecare din ele constituie o verigă de lanț a întregului și are pe Isus Hristos ca centru. Mai multe profeții s-au împlinit parțial pe parcursul timpului – ca ilustrare a ceea ce se va împlini la instaurarea domniei lui Hristos.

Dacă un pasaj profetic este despărțit de întreg și este studiat fără Hristos, aceasta va conduce la încurcătură și la prezentarea de „învățători felurite și străine” (Evrei 13.8,9). Să fim foarte veghetori cu privire la acest fel actual de ispitire. Isus Hristos este Același în întreaga Scriptură – ieri, astăzi și în veac. Bărbații lui Dumnezeu, care au vorbit despre El, au fost călăuziți de același Duh (Neemia 9.30; 1 Petru 1.11,12). Dumnezeu a folosit în toate timpurile oameni cu poziții diferite, care au fost în diferite situații de viață și erau despărțiți de rău, ca să fie purtătorii Lui de cuvânt. Mesajele lor profetice lasă să se recunoască unitatea desăvârșită a Sfintei Scripturi în scopul ei final: glorificarea lui Dumnezeu în Isus Hristos, Domnul nostru.

Capitolul 2

Capitolul al doilea ne arată pe învățătorii falși, puterea lor de ademenire și umblarea lor păcătoasă.

1. Învățători falși și secte: versetele 1-3

Apostolul a amintit în primul capitol cum este făcută posibilă credinciosului o viață trăită în evlavie, ca să scape de stricăciunea care este în lume. În capitolul acesta el se ocupă cu acest rău îngrozitor. El pătrunsese deja în creștinătate – de aceea Dumnezeu o va judeca într-o zi. Dacă prima epistolă ne-a amintit că, Casa lui Dumnezeu este un subiect al domniei Sale pe pământ, epistola a doua ne învață că Domnul are supremația și asupra lumii și că El Se va răzbuca pe aceia care au primit în zadar Numele Lui.

Profeții inspirați ai lui Dumnezeu au făcut cunoscut gândurile Sale pentru timpul lor și pentru timpurile viitoare. „Dar au fost și falși profeți în popor”, în Israel (versetul 1). Acești bărbați erau „mânați” de diavolul. Ei vor reveni în număr mare, ca să ducă poporul în rătăcire într-o zi viitoare (Matei 24.11). Astăzi vrăjmașul folosește cu viclenie profeți falși, ca să falsifice Cuvântul lui Dumnezeu. El amestecă cu gânduri ascunse rătăcirea cu adevărul și astfel înșală sufletele slabe (Galateni 1.7; 2 Corinteni 2.17; 11.3,4).

Apostolul Petru se adresează creștinilor, care sunt „întăriți în adevărul pe care îl au” (2 Petru 1.12) – deci atenționarea lui este valabilă pentru toți. Apostolul Pavel înfierează și pe aceia

care „prin cuvinte dulci și vorbiri frumoase” amăgesc inimile celor lesne crezători (Romani 16.17,18). El nu a acționat cu viclenie, atunci când a dat învățătură, și Evanghelia lui nu era acoperită (2 Corinteni 4.2,3). Învățătorii falși dimpotrivă nu se prezintă deschis, învățătura lor este greșită și țelul lor este să atragă ucenicii după ei (Faptele Apostolilor 20.30). În felul acesta se formează secte. Acestea adună persoane laolaltă, care au fost înșelate printr-o doctrină, în care devine vizibilă gândirea omului într-o învățătură dăunătoare. Învățătorul fals simulează că se referă la Biblie, dar el izolează din contextul Scripturii anumite locuri, al căror sens el îl falsifică (2 Petru 1.20). Această îndoctrinare sectantă conduce sufletele în pierzare (versetul 1).

Învățătorii falși sunt cu atât mai periculoși, cu cât se referă la Hristos – unul mai mult, altul mai puțin. În orice caz în realitate ei Îl tăgăduiesc, căci niciunul din ei nu-L recunosc ca Fiul lui Dumnezeu, care posedă toată autoritatea și căruia I se cuvine toată gloria. Apostolul îi compară cu niște robi, pe care un stăpân i-a cumpărat, dar care se împotrivesc autorității lui. Ei vor fi nimiciți definitiv.

La învățăturile false se asociază în general și obiceiuri imorale (versetul 2). Aceasta este ceea ce lumea observă. Oamenii, care se referă la Biblie și se comportă rău, dau naștere la critică, da, chiar la hule asupra Cuvântului Însuși, asupra „căii adevărului”. Este de la sine înțeles, că apostolul aștepta de la acești credincioși dintre iudei cu totul altceva (1 Petru 3.16,17). Această „cale a lui Dumnezeu”, despre care apostolii au dat învățătură (Faptele Apostolilor 18.26; 19.9,23; 24.16), era în opoziție cu sectele, cu toate că ea ca atare a fost tăgăduită. Se cuvine și astăzi, ca învățătura Domnului nostru să fie împodobită printr-o umblare bună – în afara unui duh sectant, care evident ne pândește, și departe de obiceiurile și înșelătoriile lumii.

În cele din urmă căpeteniile bisericii și conducătorii sectelor sunt aduși în legătură cu lăcomia (versetul 3). Isus a acuzat deja pe iudeii cu responsabilitate, care au transformat Templul, casa Tatălui Său, într-o casă de negustorie (Ioan 2.16), da, chiar într-o peșteră de tâlhari (Luca 19.46). Comerțul cu suflete (Apocalipsa 18.13) continuă să existe și se va extinde mai departe. Sub pretextul religiei și prin cuvinte ale minciunii prezentate iscusit, conducătorii falși jefuiesc victimele lor orbite. Însă apostolul amintește, că judecata lor se apropie tot mai mult – mai devreme sau mai târziu va veni pieirea lor. De aceea să fim atenți, în ceea ce ne privește pe noi, și cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu să atenționăm pe aceia pe care îi vedem în pericol.

2. Trei mărturii ale judecății divine: versetele 4-6

În capitolul anterior, printr-o mărturie întreită, apostolul a pus pe inimile noastre speranța gloriei: gloria lui Hristos pe muntele sfânt, cuvântul profetic și venirea Luceafărului de dimineață. Acum avem trei exemple pentru certitudinea judecății neînduplecate a lui Dumnezeu, care va lovi pe păcătoși. Pentru aceasta apostolul amintește trei scene, care erau bine cunoscute iudeilor:

- Prima este amintită în cartea Geneza (Geneza 6.1-4). Îngerii au săvârșit împreună cu fiicele oamenilor din timpul acela un păcat grav, deoarece ei nu și-

au păstrat starea lor cerească. Apostolul Iuda înfierează păcatul lor ca fiind curvie (Iuda 6,7). Apostolilor Petru și Iuda le-a fost făcută cunoscut situația actuală a acelor îngerii căzuți. Ei sunt – departe de Dumnezeu – legați într-un adânc întunecat și așteaptă judecata lor. Satan și îngerii lui – demonii – au încă posibilitatea să facă răul. Mai târziu și satan va fi legat și aruncat în adânc. După aceea el va fi dezlegat pentru un timp, înainte să aibă parte de judecata veșnică (Apocalipsa 20.1.3,7-10). Pentru acești îngerii, care au fost în lumină și au păcătuit, nu este nici îndurare și nici iertare.

- Scena a doua a fost amintită deja în prima epistolă (1 Petru 3.19,20) și ea va fi amintită încă o dată în capitolul următor (2 Petru 3.6). Apostolul a vorbit despre îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, care aștepta în zilele lui Noe. Predica lui Noe prin Duhul lui Hristos și prin mărturia corăbiei a fost lungă și permanentă. Dar „păcătoșii” au rămas indiferenți față de atenționările lui Dumnezeu și anunțarea judecății lor (versetul 5). Când de aceea a venit nimicirea lor, în ochii lor ea a avut loc deodată: „n-au știut până a venit potopul și i-a luat pe toți” (Matei 24.39). Numai Noe a fost păzit, împreună cu cei șapte, care au intrat înaintea lui în corabie (versetul 5; Geneza 7.16). Această familie a fost salvată datorită credinței căpeteniei ei (Evrei 11.7).
- Scena a treia, despre care vorbește și Domnul Isus și Iuda, este adusă în amintire de Petru, ca să confirme judecata îngrozitoare, care va lovi pe aceia care se dedau patimilor rușinoase (Romani 1.26,27). Distrugerea cetăților Sodoma și Gomora prin foc este o imagine a focului veșnic, care va mistui la nesfârșit pe păcătoși.

3. Lot cel drept: versetele 7-9

Lot a fost cruțat de judecata care a venit asupra Sodomei, dar el a fost salvat „ca prin foc” (1 Corinteni 3.15). El a ales câmpiile bogate ale lumii, cu toate că știa că ele erau locuite de oameni răi și stricați din punct de vedere moral. Tot, ceea ce el putea dobândi pe pământ, a fost distrus într-o clipă. Dacă în cartea Geneza ni se relatează despre dreptatea (neprihănirea) lui Noe și Avraam, ea nu ne spune nimic despre dreptatea lui Lot. Trebuie să ajungem la această epistolă, ca să citim de trei ori, că Lot era drept. Dar dreptatea lui nu l-a făcut fericit – dimpotrivă. El a fost chinuit permanent în sufletul lui din cauza purtării destrăbălate a oamenilor din Sodoma. Petru ne dă motivul pentru aceasta: deoarece „locuia printre ei”.

Credinciosul nu este din lume; de aceea el trebuie, privit din punct de vedere moral, să fie despărțit de ea, ca să fie fericit și să se bucure de lucrurile de sus. El nu poate fi un martor adevărat pentru Dumnezeu, dacă întreține o trăire vinovată în comun cu păcătoșii. El poate fi numai chinuit și prăbușit în suferință morală, cu excepția cazului când conștiința lui se împietrește. „De aceea: «Ieșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți», spune Domnul; și «nu atingeți ce este necurat, și Eu vă voi primi»” (2 Corinteni 6.17). Să ascultăm de această solicitare – aceasta este siguranța noastră și cheia pentru pacea noastră lăuntrică. Ispitele din jurul nostru sunt felurite, dar Dumnezeu ne păzește de ele, dacă suntem credincioși și trăim în credință și evlavie (2 Petru 1.5,7). Chiar și cel evlavios poate cădea în ispită: Avraam și David ne dau un exemplu în privința aceasta. Dar Dumnezeu îl salvează pe cel evlavios, deoarece El

îl ține în mâna Sa. Cu toate acestea totdeauna rămân urme ale unor astfel de căi rătăcite. Să rămânem aproape de Domnul, ca să fim păziți (versetul 5), în loc să fim salvați (versetul 7).

4. Disprețuirea gloriilor: versetele 10-12

Apostolul accentuează din nou caracterul carnal al înșelătorilor și plăcerea lor pentru dezonoare (versetele 2 și 10). În versetul 13 revine la tema aceasta, dar mai înainte înfierează comportarea lor nerușinată și desconsiderarea oricărei autorități de către ei. Această atitudine, un indiciu al timpurilor grele (2 Timotei 3.1-5), iese în relief astăzi tot mai mult și contribuie la distrugerea familiilor, națiunilor și bisericii. Ea va atinge punctul ei culminant la arătarea lui antihrist, omul păcatului, care în final el se va prezenta că „ar fi Dumnezeu” (2 Tesaloniceni 2.3-8). Nebunia lui arogantă îi va duce judecata, va fi aruncat viu în focul veșnic.

O astfel de „taină a fărădelegii” se dezvoltă din timpul apostolilor. Principiile, care încolțeau atunci, se confirmă în timpul de acum, care premerge revenirea Domnului. Chiar și în cercurile creștine se ridică oameni cu îndrăzneală și aroganță. Dedicăți părerilor lor proprii consideră că totdeauna au dreptate în sentința lor. Această atitudine reprobabilă, trebuie să dea de gândit tuturor aceluia care sunt aduși să preia unele responsabilități (Tit 1.7).

Însă răul arătat de apostol merge mai departe. Acești conducători de prisos pătrund într-un domeniu invizibil și tainic, pe care nu-l pot cunoaște (versetul 12; Iuda 8-10). Acolo ei hulesc gloriile, fără să tremure. Apostolul face aluzie la îngerii căzuți, a căror căpetenie este satan. În ciuda răutății lor, aceste ființe puternice sunt încă în locurile cerești (Efeseni 6.12). Îngerii sfinți se manifestă, în ceea ce-i privește pe ei, în mod cumpătat, cu toate că ei cunosc nedreptatea lor, dar acești oameni îi hulesc fără reținere. Ei sunt fără nici un fel de rațiune și se comportă ca animalele sălbatice, care sunt rânduite să fie prinse și să piară (versetul 12). Să ne ferim să pătrundem fără lumina Cuvântului lui Dumnezeu în acest domeniu al lucrurilor nevăzute! Să vorbim fără batjocură despre puterea diavolului!

5. Stricăciunea morală: versetele 13-14

Ești uimit, când constăți decăderea acestor oameni, care s-au strecurat printre creștini, ca să-i înșele. Stricăciunea lor este mai rea decât a lumii, deoarece ei s-au rătăcit de la calea dreaptă. Satan a pus stăpânire pe inima lor din momentul în care ei au lepădat pe Hristos. Ei se desfătează cu caracterul rușinos al lumii, în plină zi². Ei se înșeală pe ei înșiși cu desfătări și uită ziua de mâine, ziua judecății lui Dumnezeu. În afară de aceasta, pătrund în societatea creștinilor care nu sunt consolidați și sunt lumești. Cum ar putea aceștia din urmă primi la masa lor oameni, care aduc rușine prin comportarea lor morală stricată și în ai căror ochi poartă semnul necurăției lor! Apostolul aplică la acești înșelători rușinoși sentința divină necruțătoare: ei vor pieri în stricăciunea lor proprie.

² Remarca traducătorului: În unele traduceri se spune în versetul acesta fidel înțelesului, că desfătarea simțurilor durează o zi întreagă, de aceea autorul arată în locul acesta spre scurttimea unei zile în viața unui om.

Încă o dată – să fim veghetori! Să evităm astfel de societăți rele, care strică obiceiurile bune (1 Corinteni 15.33,34). Să fim atenți cu privire la acești învățători falși, la aceste persoane aducătoare de pieire, care „vin la voi în haine de oi”, dar înăuntru sunt lupi răpitori. „După roadele lor îi veți cunoaște”, spune Domnul Isus (Matei 7.15,16), nu după cuvintele lor frumoase. Este misiunea noastră permanentă să evaluăm starea morală a aceluia care dau învățătură, precum și țelul și rezultatul activității lor.

6. Balaam și lăcomia: versetele 15-16

Lăcomia, dorința de a poseda tot mai mult – în general în dezavantajul altora (versetele 3 și 14) – este un rău care roade creștinismul. El este înrădăcinat în inima omului natural, și credinciosul poate fi păzit de el numai dacă el strânge comori în cer (Matei 6.19-21). Aceia care ocupă o poziție publică sunt mai degrabă expuși acestui pericol, decât ceilalți, însă slujitorii credincioși totdeauna s-au împotrivit să obțină ceva pe cheltuiiala altora (Numeri 16.15; 1 Samuel 12.3; Faptele Apostolilor 20.33).

Balaam a iubit „răsplata nedreptății” (versetul 15); drumul lui este caracterizat de neascultare față de Cuvântul lui Dumnezeu. El a mers pe drumul acesta pentru a obține o plată nedreaptă de la Balac, prin aceea că el a blestemat poporul Israel (Iuda 11). Însă Dumnezeu i-a explicat: „să nu blestemi poporul, pentru că ei sunt binecuvântați” (Numeri 22.12), și El l-a constrâns să rostească această binecuvântare. Balaam este un profet ticălos; el ascunde lăcomia lui mai întâi prin prefăcătorie. El pare că disprețuiește comorile lui Balac, în timp ce el ardea după ele, ca să le posede. El dă aparența unui om evlavios, în timp ce este un profet fără teamă de Dumnezeu, care curând după aceea va acționa cu nebulie și orbire. El urmărește cu încăpățănare o cărare a rătăcirii, și Dumnezeu îl lasă să obțină ce vrea, ca să arate până unde poate merge un om, care odinioară a stat în legătură cu El, dar a cărui inimă a fost înșelată prin ademenirea câștigului. Așa se ajunge ca o măgăriță să-l mustre spre rușinarea lui. Ea i se împotrivesc cu voce umană, în timp ce el acționează ca un animal fără minte (versetul 12). Dumnezeu a permis această minune deosebită, ca să atingă conștiința tuturor aceluia care au îndrăznit să meargă pe un astfel de drum.

7. Ademenirea la rău: versetele 17-19

După ce apostolul a prezentat în toată dimensiunea caracterul nedrept al învățătorilor falși, acum el pune accentul pe felul în care aceștia aduc sub autoritatea lor pe cei slabi în duh. Ei pretind că se află la izvorul unor adevăruri noi, dar în izvorul lor nu este apă, ca să învioreze. Ei se prezintă ca trimiși, ca să aducă binecuvântări noi din cer, dar nu vine nici o ploaie din norii alungați de furtuna vântului. Ceața lor întunecată învăluie deplin lumina lui Dumnezeu. Vorbirea lor arogantă este numai deșertăciune și constă din cuvinte de amăgire. Dar sfârșitul, care este păstrat pentru ei, este tragic: „întunericul de afară” (Matei 25.30), negura veșnică a chinurilor, departe de Dumnezeu. Pieirea lor (versetul 1) nu este distrugerea, așa cum spun unii dintre ei, ci mai degrabă chinul fără sfârșit și chinurile conștiinței în noaptea veșnică (versetul 17).

În timpul acesta răul, pe care ei îl fac, este distrugător într-o formă dibace. Ei înșeală pe aceia a căror conștiință tocmai a fost trezită (versetul 18), prin vorbirea lor și modelul lor de slăbire a moralei. Ca să convingă, ei se sprijină pe harul lui Dumnezeu fără să țină seama de sfințenia lui Dumnezeu (Iuda 4). Ei laudă libertatea creștină, dar conduc la o libertate falsă, în care se practică răul. Acest rău este îngrozitor; nu este stricăciune mai rea, ca aceea care atinge lucrurile sfinte.

8. Decăderea: versetele 20-22

Un anumit număr de iudei, cărora li s-a vestit Evanghelia, „au gustat Cuvântul bun al lui Dumnezeu” și în exterior s-au atașat de credința creștină. Comportarea lor s-a schimbat pentru un moment sub influența sfântă. Dar ei s-au „încurcat” din nou în necurățiile lumii, în mod deosebit prin influența vorbirilor înșelătoare ale oamenilor stricați. Ei au cunoscut „calea dreptății” (versetul 21), care place lui Dumnezeu și aparent au pornit pe ea. Însă după aceea s-au rătăcit din nou. Nu au mai ascultat de porunca lui Dumnezeu „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt!” (1 Petru 1.6) și ca și câinele s-au întors înapoi la propria vărsătură și ca scroafa la noroi. În ambele cazuri este vorba de animale necurate (Proverbe 26.11).

Așa cum Saul s-a întors la vrăjitorie (1 Samuel 28.7-10) și Israel la ademenirea satanică (Matei 12.43-45), cei care au căzut sunt stăpâniți din nou de stricăciune. Totuși se spune despre ei, că ei aveau „cunoștință despre Domnul și Mântuitorul Isus Hristos”. Însă cunoștința nu este de ajuns – trebuie să crezi și să ascuți. O simplă transformare morală pe baza citirii Scripturii fără pocăință și credință nu constituie nici un fundament, atât pentru prezent cât și pentru viitor. Ușa a fost deschisă pentru decădere – prin respingerea adevărilor creștine, care au fost recunoscute pentru un timp. Decăderea este forma cea mai gravă a necredinței. Apostolul lasă să se înțeleagă, că aceasta va fi pedepsită cu judecata cea mai îngrozitoare dintre toate judecățile.

Capitolul 3

Capitolul al treilea arată sfârșitul batjocoritorilor și introducerea zilei veșniciei.

1. Aducerea aminte de Scripturi: versetele 1-2

Apostolul a amintit deja de plecarea lui (2 Petru 1.14). Pentru ultima dată, cu un sentiment de gingășie, el poartă grijă de aceia, pe care de mai multe ori îi numește „preaiubiți” (versetele 1,8,14,17), ca un păstor pentru oile lui. El apelează la caracterul lor spiritual, care a fost păstrat în curăție (1 Petru 1.22) și prin aceasta era capabil să prețuiască Cuvântul lui Dumnezeu. Acești credincioși au fost mai întâi instruiți ca iudei în scrierile profetice ale Vechiului Testament (versetul 2). La aceasta s-a adăugat acum învățătura creștină, potrivit „poruncii Domnului și Mântuitorului, prin apostolii voștri”. Această învățătură are pentru noi aceeași valabilitate ca și pentru primii creștini. Cuvântul lui Dumnezeu era complet începând

din timpul acela; Adunării nu i s-a dat nici o poruncă și nici o descoperire nouă. Petru nu vorbește despre faptul, că ar mai veni și un alt cuvânt.

2. Batjocoritorii din ultimele zile: versetele 3-6

Numai ținerea cu tărie la Cuvântul lui Dumnezeu ne poate păzi de rătăcirea celor nelegiuți (versetul 17; 2 Petru 2) și de batjocura lingușitoare a celor necredincioși (2 Petru 3).

Petru ne relatează **intențiile** acestor batjocoritori, Iuda ne descrie **umblarea lor** (Iuda 18,19), Pavel ne descrie **caracterul lor** (2 Timotei 3.1-5). Aceste descrieri profetice inspiră groază și ne fac să înțelegem judecata care va veni peste capul lor (versetul 7).

Pe parcursul secolelor nu au lipsit oamenii care batjocoresc Cuvântul lui Dumnezeu. În privința așteptării lui Israel, urmașii lui Esau batjocoresc: „Santinelă, cât mai este din noapte?” (Isaia 21.11,12). Dimineața va veni pentru cei credincioși; cei necredincioși vor rămâne pentru totdeauna în noapte. Ei sunt deja în întuneric și umblă „potrivit propriilor lor pofte” (versetul 3). „Noaptea este mult înaintată” (Romani 13.12); raționalismul modern, care respinge orice revelație divină, a învăluit creștinătatea cu un voal de nepătruns. Materialismul și stricăciunea comportării morale, care îl însoțește, au înlocuit total credința printr-o religie formalistă.

„Unde este promisiunea venirii Lui” (versetul 4), spun batjocoritorii. Alături de alte făgăduințe prețioase (2 Petru 1.4), promisiunea venirii Sale constituie baza învățaturii apostolice (2 Petru 1.16). Ea este „fericita speranță” a credincioșilor (Tit 2.13), dar creștinătatea în ansamblul ei pierde interesul cu privire la ea, și batjocoritorii o îndepărtează din gândurile lor. Aceștia trăiesc pentru ziua de azi: „Să mâncăm și să bem” (1 Corinteni 15.32). Cu privire la ziua de mâine ei spun: „Ziua de mâine va fi ca aceasta, ba încă și mai mult” (Isaia 56.12). Ei refuză să privească viitorul conform revelației Scripturii, deoarece nu vor să știe ce a avut loc în trecut. Generațiile anterioare au dispărut, spun ei, și nimic nu s-a schimbat în derularea evenimentelor, nimic nu s-a mișcat prin cimitire (versetul 4); lumea a rămas așa cum a fost la început. Deci cu toate acestea ei recunosc, că creația avea un „început”, un punct de plecare – dar care? Ei nu știu nimic despre aceasta, dar ei resping puterea creatoare a Cuvântului lui Dumnezeu (versetul 5). Pentru ei descrierea din cartea Geneza (Geneza 1.9,10), la care amintește apostolul (versetul 5), nu are nici un sens. Potopul (versetul 6) este în ochii lor numai o legendă. Ei vor vedea în curând rezultatul păcătoșeniei lor bune și a comportării lor provocatoare față de Creator. Acela, prin care și pentru care au fost create toate lucrurile și prin care ele există (Coloseni 1.16,17), va lăsa aceste creaturi păcătoase să apară înaintea Lui, ca să fie judecate (versetul 7). Să luăm seama, ca noi niciodată să nu ne așezăm pe scaunul batjocoritorilor (Psalm 1.1)!

3. Ziua Domnului: versetele 7 și 10

Domnul va veni mai întâi, ca să răpească în cer pe toți credincioșii din toate timpurile. După aceea El va reveni cu ei toți, ca să domnească în glorie. Ziua Domnului (versetul 10) va începe în momentul acela; ea va fi introdusă prin judecăți de război precum și prin judecăți

împotriva tuturor împotrivorilor (Matei 25.11-46; 2 Tesaloniceni 1.7-10; Apocalipsa 19.11-21). Apoi Domnul va ridica Împărăția de o mie de ani a dreptății și păcii; fiecare creatură se va arunca înaintea Lui. Tot ce este cu privire la această zi (cu excepția sfârșitului ei) este prezentat deja detaliat în Vechiul Testament, pe care îl posedau iudeii. De aceea necredincioșii nu batjocoresc cu privire la această zi, ci cu privire la făgăduința venirii Sale. Apostolul le răspunde, prin aceea că le face cunoscut judecata, care va avea loc la începutul și la sfârșitul acelei zile (versetul 10).

Apostolul vorbește cu următoarele cuvinte despre începutul acestei zile: „Dar ziua Domnului va veni ca un hoț” (versetul 10). Isus Hristos va revela lumii întregi gloria Sa – spre groaza acelor care sunt „ai nopții” (Evrei 9.28; 1 Tesaloniceni 5.1-5; Apocalipsa 3.3), dar spre bucuria acelor care Îl așteaptă. Spre sfârșitul zilei Domnului și al domniei Sale va avea loc o ultimă judecată asupra oamenilor care vor trăi pe pământ. Ea va lovi pe aceia care sub instigarea diavolului, care în această perioadă va fi dezlegat, se vor împotrivi lui Hristos (Apocalipsa 20.7-10). Cerurile și pământul vor fi păstrate pentru această judecată definitivă, „ținute pentru o zi a judecății și a pieirii oamenilor neevlavioși” (versetul 7). Domnul va pune capăt oamenilor răi de pe pământ. Gloria Sa se va desfășura în har, dar și în dreptate și judecată în lumea aceasta, unde El a fost disprețuit și răstignit. Atunci Creatorul va putea face lucrările mâinilor Sale ca pe un veșmânt, pentru care nu mai este nici o utilizare (Evrei 1.10-12), și toate vor fi transformate.

Pământul în starea actuală nu este veșnic; batjocoritorii gândesc că materia este veșnică. Pentru credincioși Cuvântul este veșnic (1 Petru 1.25), și acest Cuvânt va sta la sfârșit (versetul 7). Așa cum lumea a fost scoasă din nimic (Evrei 11.3), tot așa „elementele, arzând cu căldură, vor fi descompuse” (versetul 10).

Dumnezeu a făgăduit, că lumea nu va mai fi nimicată prin potop (Geneza 9.11; Isaia 54.9), dar El a spus lui Noe: „în toate zilele pământului” (Geneza 8.22). Deci întreaga creație materială „arzând, va fi descompusă” deodată la porunca Domnului atotputernic. Toate lucrările oamenilor, din care și-au scos gloria lor proprie, „vor arde”; ele vor face loc la ceea ce este de la Dumnezeu; creația veșnică (versetul 13). În acest capitol apostolul nu se referă la Împărăția de o mie de ani, ci în același verset (versetul 10) trece de la timpul introducerii ei la sfârșitul ei. Ziua Domnului se va termina cu judecata asupra necredincioșilor, care vor învia pentru moartea veșnică (1 Corinteni 15.24; Apocalipsa 20.11-15). Apoi va începe ziua lui Dumnezeu (versetul 12).

4. Îndelunga-răbdare a Domnului: versetele 8 și 9

Petru îndeamnă pe „preaiubiții” lui, care au de suferit într-o astfel de lume, la îndelungă-răbdare. Domnul este îndelung-răbdător; El măsoară timpul nu așa cum îl măsurăm noi (versetul 8). „Promisiunea venirii Sale” (versetele 4,9) a fost reînnoită la înălțarea Sa în glorie. Începând de atunci se continuă ziua mântuirii (versetul 15; 2 Corinteni 6.2); noi ne aflăm încă în acest timp de har, în care Dumnezeu dragostei oferă tuturor harul Său. Dorința Lui este ca toți oamenii să fie mântuiți – iudeii (versetul 9) și națiunile (1 Timotei 2.4; Romani 1.16; Ezechiel 18.23; 33.11). Am venit noi toți „la pocăință” (versetul 9)?

Dumnezeu poruncește acum oamenilor să se pocăiască (Faptele Apostolilor 17.30). Toți Îl aveau „pe Dumnezeu în cunoștință” (Romani 1.28), chiar dacă ar fi fost numai prin mărturia creației sau a conștiinței lor (Romani 1.20)! Revenirea Domnului va marca pentru toți oamenii sfârșitul timpului harului. Apostolul confirmă aceasta și arată că Domnul va avea răbdare până la acest sfârșit, dar nu mai mult. Mulți își pun întrebarea despre sfârșitul lumii și trăiesc degajați, gândind că lucrurile vor rămâne mult timp neschimbate (versetul 4); ei vor pieri, spune apostolul. Credinciosul ar putea obosi, când vede nedreptatea crescând. El dorește cu ardoare să vadă că Domnul pune capăt acestei stări de lucruri (versetul 9). Fie ca el să se gândească la sufletele pierdute, pe care Dumnezeu încă vrea să le salveze, și fie ca el să le îndrume spre calea mântuirii!

5. Ziua lui Dumnezeu: versetele 11-13

Aceasta este ziua veșnică, în care va avea loc împlinirea desăvârșită a tot ceea ce Dumnezeu Și-a propus în planul Său de har și glorie. Dumnezeu va fi totul în toți (1 Corinteni 15.28). Gloria Lui nu va mai fi profanată prin activitățile fatale ale ființelor cerești sau pământești; omul nu va mai avea nimic de spus. Apostolul revine la faptul că creația actuală va fi descompusă. Ea a fost murdărită prin păcat pe parcursul miilor de ani. Ea trebuie să dispară, ca să facă loc unui domeniu în care păcatul niciodată nu va pătrunde și unde totul va corespunde sfințeniei lui Dumnezeu. Deci cu privire la ziua lui Dumnezeu va avea loc evenimentul, că cerurile și pământul de acum vor arde complet.

Însă în timp ce apostolul anunță acest eveniment îngrozitor, el exersează și conștiințele noastre. Credinciosul fidel știe cum arată starea morală a lumii. În toate lucrurile el se comportă ca unul care aparține deja acestei creații, care nu va trece. El revelează deja însușirile morale ale zilei sfinte a lui Dumnezeu. În prima epistolă credinciosul este îndemnat să fie sfânt în toată purtarea lui și să privească harul care va fi adus la revelarea lui Isus Hristos (1 Petru 1.13,15). Aici cel credincios trăiește în teamă de Dumnezeu și se comportă demn în despărțirea de rău, deoarece lumea aceasta va dispărea în curând (1 Corinteni 7.29-31; Efeseni 2.3; 4.17-19).

Noi așteptăm o zi mai bună, ziua lui Dumnezeu. Noi trebuie să grăbim venirea ei, prin aceea că slujim cu râvnă și hărnicie – fiind deplin conștienți și în Duhul că această zi s-a apropiat. Noi nu ne îndreptăm inimile spre lucrurile care ne înconjoară, căci noi aplicăm deja judecata definitivă asupra lor: ele vor fi descompuse într-o clipă. Este într-adevăr așa, că noi ne punem viața sub privirea lui Dumnezeu? El știe, dacă facem așa. Oamenii pot privi cu uimire, dacă noi suntem fideli. Desigur acesta este răspunsul cel mai bun care se poate da batjocoritorilor din ultimele zile.

6. Noua creație: versetul 13

Dumnezeu nu a creat lumile cu scopul ca să le distrugă, ci din pricina gloriei Fiului Său. Aceasta va străluci în orice caz, când Fiul lui Dumnezeu va moșteni toate minunile creației noi. Însă păcatul și moartea au intrat în lume prin vina omului. Dumnezeu a știut aceasta mai

dinainte, din care cauză El a planificat din veșnicie ceva mai bun, care niciodată nu va fi stricat. În creația lui Dumnezeu, care va exista pentru totdeauna, toate lucrurile din toate domeniile vor fi înnoite (2 Corinteni 5.17). Ele sunt desăvârșite, deoarece ele toate sunt de la El. Ele își au originea în Hristos și în desăvârșirea Lui (Apocalipsa 3.14); El este și țelul lor final (Apocalipsa 21.5,6).

Crearea cerurilor noi și a pământului nou era una din făgăduințele lui Dumnezeu, pe care El le-a dat poporului Său. Realizarea lor va marca terminarea lucrării divine; Dumnezeu va putea spune: „S-a făcut”. Într-un anumit sens Dumnezeu va crea o ordine morală nouă sub domnia lui Hristos (Isaia 65.17; 66.22)³. Conform profeției lui Hagai (Hagai 2.6), la instaurarea acestei domnii, pământul și cerul vor fi clătinate și răul va fi alungat. Păcatul nu va mai stăpâni, și pământul va fi curățit. Satan, înșelătorul oamenilor și domnul răului, va fi legat. Însă în epistola către Evrei Duhul Sfânt prezintă cuvântul profetului într-un sens mult mai larg și ne conduce la lucrurile neschimbătoare, la starea *veșnică* (Evrei 12.26,27).

Dreptatea lui Dumnezeu va caracteriza această creație nouă, căci păcatul nu va mai fi, la fel cum nici moartea nu va mai fi, care este plata păcatului. În timpul actual este disprețuită dreptatea lui Dumnezeu, și credinciosul fidel suferă din cauza aceasta (1 Petru 3.14). Curând această dreptate se va desfășura în judecată, când va veni Hristos ca să judece pământul (Faptele Apostolilor 17.31). Atunci pământul va fi caracterizat de domnia Lui (Isaia 32.1); răul va fi înăbușit și pacea va fi restabilită. Însă dreptatea lui Dumnezeu va putea locui numai în cerurile noi și pe pământul nou, care vor înlocui creația actuală. Acolo nu va fi nici păcat nici rău, nici rătăcire nici minciună. Totul este de la Dumnezeu, de la Dumnezeu drept și sfânt, dar și Dumnezeu-Mântuitorul.

7. Îndemnuri apostolice: versetele 14-16

Credinciosul fidel se află deci în așteptarea sfințitoare a acestei stări de desăvârșire (Evrei 11.40). El dorește să fie găsit fără vină înaintea lui Dumnezeu. Noi suntem deja sfinți și fără pată înaintea Lui în Hristos (Efeseni 1.4; Coloseni 1.22), dar umblarea noastră trebuie să corespundă acestei poziții (versetul 14; Filipeni 2.15). Această curăție în umblarea noastră poate fi realizată numai în relații de pace cu mediul înconjurător, în principal cu frații noștri de credință, așa cum apostolul dă de înțeles. Avem noi o conștiință bună în privința aceasta? Să ne gândim la ziua în care noi toți, copiii lui Dumnezeu, vom fi arătați „înaintea gloriei Sale fără vină, cu mare bucurie” (Iuda 24). Să trăim deja astăzi în Duhul această zi!

Apostolul amintește încă o dată de faptul că „îndelunga-răbdare a Domnului nostru [înseamnă] mântuire” (versetele 9,15). Fiecare zi de har este o zi a mântuirii pentru multe suflete – așa trebuie s-o considerăm noi. Epistola către Evrei vorbește credincioșilor iudei despre „o mântuire așa de mare” (Evrei 2.3) și îi îndeamnă la răbdare. În toate epistolele sale apostolul Pavel vestește Evanghelia mântuirii, care înainte de toate este Evanghelia harului lui Dumnezeu (Efeseni 1.13; Faptele Apostolilor 20.24).

³ Revelația Vechiului Testament nu vorbește mai mult decât despre domnia lui Hristos.

Să remarcăm forma plină de dragoste cu care Petru vorbește despre Pavel! El nu-i ia în nume de rău mustrarea care i-a făcut-o în Antiohia (Galateni 2.11), ci îl numește „preaiubitul nostru frate” (versetul 15). El recunoaște în scrierile lui înțelepciunea lui Dumnezeu, care i-a fost dată, și inspirația epistolelor sale, pe care el le așează pe treapta „celorlalte Scripturi”. Dumnezeu a considerat că este bine, să ne confirme prin pana unui alt apostol, că scrierile lui Pavel conținute în canonul Bibliei reprezintă o parte componentă esențială a Cuvântului lui Dumnezeu viu și care rămâne.

Desigur în aceste scrieri sunt lucruri greu de înțeles, spune Petru. Dar Duhul lui Dumnezeu luminează duhul omului care se așează în lumina Sa (1 Corinteni 2.9-16). În această atitudine a duhului omul temător de Dumnezeu crede acest Cuvânt și îl transpune în practică. Toți cei care Îl citesc, dar nu intenționează să se supună Lui, rămân „neștiutori”. Ei suferesc Scriptura, în timp ce pretind că o interpretează. Ei vor fi nimicivi prin Cuvânt (versetul 16; Ioan 12.48; Apocalipsa 19.13).

8. Încheiere: versetele 17,18

În această a doua epistolă apostolul Petru dă „mai înainte” o descriere profetică a necredinței și stricăciunii din ultimele zile ale creștinismului. Cel credincios scapă de această stricăciune printr-o viață de credință, de temere de Dumnezeu, de îndelungă-răbdare și dragoste. Însă el trebuie să fie permanent veghetor și să se împotrivescă, ca să nu se lase abătut „de rătăcirea celor nelegiuți”, deci prin înșelătoria oamenilor fără credință și Lege. El nu se lasă intimidat nici de batjocura adepților materialismului ai unei religii bazată pe forme. Evlavia celor credincioși se opune păcătoșeniei acelor oameni (versetul 7). El se hrănește din Isus Hristos, pe care el L-a cunoscut în harul Său (versetul 18). Această cunoaștere îl întărește și îl stimulează în creșterea lui spirituală (1 Petru 2.2). Ea îl apără de rătăcirii și întinări (2 Petru 1.2,3,8; 2.20). Harul Domnului este ultimul cuvânt-cheie al apostolului. El este suficient pentru credincios în împrejurările actuale pline de încercări (2 Corinteni 12.9,10); el va lumina până în toată veșnicia în glorie (versetul 18).